

[Axel Dam.]

saakaldte Lov om Erhvervs- og Arbejdsfrihed egentlig havde sin Plads indenfor Straffeloven i dette Kapitel, og da der nu netop er Tale om at ophæve denne Lov, vil jeg stærkt anbefale, at de, der faar med Udarbejdelsen af Lovforslaget at gøre, vil indsætte nogle Bestemmelser i dette Kapitel, som kunde tjene til at værne den Frihed, den personlige Frihed, som det var denne Lovs Hensigt at værne.

Endelig kunde jeg ogsaa ønske stærkere Beskyttelse af Privatlivets Fred. Jeg noterer med Glæde, at det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen, omtalte den private Detektivvirksomhed som noget mindre tiltalende. Saa vidt jeg ved, er den altsaa ikke strafbar, hvilket staaer i et underligt Forhold til, at det efter et forelagt Lovforslag skal være strafbart at oprette et Fæstekontor, hvilket dog er en hæderlig Beskæftigelse, og det Misbrug, man frygter paa dette Omraade, mener jeg tilstrækkeligt kunde afværges ved, at det var forbudt et Fæstekontor at tage Betaling, før det havde skaffet den paagældende nogle af de Goder, der reklameres med, at det altsaa var forbudt at tage Betaling blot for Indtegning paa en Liste, som der muligvis slet ikke senere bliver gjort noget ved.

Ogsaa med Hensyn til Pressens Krænkelse af Privatlivet kunde jeg ønske stærkere Bestemmelser, og tillige at der indførtes en Berigtigelsespligt for Pressen. Jeg har for nylig haft Lejlighed til at omtale et Tilfælde vedrørende os selv, hvor et Blad havde rettet en Række til Dels urigtige Anklager mod os, men nægtede at optage en Berigtigelse Punkt for Punkt, og Forfatteren af Bladets Artikel forsvarede dette med, at Bladene virkelig ikke kunde have Tid og Plads til at optage alt, hvad Retsforbundet kunde sende dem. Jeg maa gøre opmærksom paa, at hverken Hr. Willesen eller jeg nogen Sinde har besværet „Aarhus Amtstidende“ med Indsendelse af Indlæg, og naar man havde Plads til Angrebet, maatte man vel ogsaa kunne faa den fornødne Plads til Svaret, der ingenlunde var længere, jeg tror endda, det var kortere end selve Angrebet.

Med Udtalelsen af disse Ønsker skal jeg slutte. Vi har jo ikke nogen Lejlighed til at komme til at arbejde med paa Loven, men det skulde glæde mig, om noget af de store Partier vilde tage Hensyn til nogle af disse Bemærkninger; i modsat Fald kunde jeg ogsaa tænke mig ved anden Behandling at fremsætte et Par Ændringsforslag til velvillig Overvejelse.

Inger Gautier Schmit: Skønt jeg i det store og hele kan slutte mig til mit Partis Ordfører i Dag, er der et ganske enkelt Omraade, hvor jeg gerne vil komme med nogle Bemærkninger. I sin Omtale af § 237, den Paragraf, der handler om Barnemord, udtalte den højtærede Justitsminister, at Straffen fra 8 Aar var sat ned til 4, hvilket jo ikke er noget nyt, idet det er den samme Tendens, som har gjort sig gældende i de tidligere Lovforslag, og jeg vilde, hvis Ministeren havde standset her, ikke have haft nødig at udtale noget i Dag, men Ministeren tilføjede, at hvis ogsaa dette er for højt et Maksimum, skulde han ikke indvende noget imod, at man sætter det yderligere ned: Straffen maa bringes „i Overensstemmelse med den offentlige Mening“, og Nævningerne maa kunne følge „baade deres Samvittighed og Lovens Røst“. Der aabnes altsaa her for en Udvikling i Retning af, at man gennem Loven delvis godkender og stadfæster de Nævningefrifindelsesdomme, der er faldet i de senere Aar, og som Ministeren finder er „et lødigt Udtryk for Folkemeningen“. Ministeren udtalte, at Nævningerne havde fulgt „Hjertets og Samvittighedens Røst“, men derved var de kommet i Konflikt med Lovens Røst, og disse to Røster maatte nødvendigvis bringes i Overensstemmelse med hinanden. Uoverensstemmelsen mellem de faldne Nævningekendelser og Loven er jo aabenbar for enhver, og i dette Forhold kan jeg fuldstændig være enig med den højtærede Minister, men jeg mener dog, at det er et alvorligt Spørgsmaal, om Overensstemmelsen mellem Folkets Samvittighed og Lovens Røst skal opnaas derigennem, at man sætter Maksimum for Straffen endnu længere ned end de 4 Aar, som Lovforslaget udviser. Den højtærede Minister synes altsaa villig til at gaa endnu længere ned, om Rigsdagen maatte ønske det. Overfor en saadan Udvikling vil det dog vistnok være rigtigt at undersøge, om man ikke her er paa Vej til en alt for stærk og alt for farlig Afslappelse af den officielle moralske Bedømmelse af Barnemord, en Afslappelse, som i sin nivelierende Tendens indirekte kan komme til at bidrage til at øge Antallet af BARNEDRAB, hvilket dog vel ikke kan være Meningen eller kan siges at være hensigtsmæssigt med en Straffelov, der tænkes at skulle vare igennem en Menneskealder, en Straffelov, som skulde være Udtryk for Tidens velovervejede og omhyggeligt prøvede Vurdering af og Opfattelse af ogsaa denne Forbrydelse og ikke i alt for høj en Grad skulde være præget af og være Udslag af en be-